

Publicerad: 2008-03-20

Rosie Malek-Yonan

USA är passiv i assyriernas fråga

VÄRLDEN Los Angeles (AINA) – Medan han lämnade Mosuls heliga andes katedral på fredag den 29 februari 2008, tillfångatog beväpnade män ärkebiskopen Paulos Faraj Rahho, dödade hans chaufför och hans två livvakter (AINA 2-29-2008). Tolv dagar senare hittades den kidnappade ärkebiskopen död, nergrävd i närheten av Mosul (AINA 3-13-2008).

Det omfattande fördömandet av mordet på den 65 årige ärkebiskopen av den kaldeiska katolska kyrkan i Mosul Irak, har ekat runt hela världen. Från den jordanska prins Hassan bin Talal, till påve Benedict XVI har ilskan och förolämpningen gjort sig hörd. Det har inte varit någon brist på uttalanden gjorda av olika assyriska, kaldeiska och syrianska grupper, individer och journalister. Flera olika kristna grupper runt hela världen har också uttryckt sin sympati och sitt stöd för det kristna folket i Irak. Olika berättelser om ärkebiskopen Rahhos död i media den senaste tiden har också bidragit till ilskan.

Påven Benedict XVI krävde i sin predikan förra veckan att massakrerna i Irak skulle upphöra. Kommer en abstrakt önskan om fred i Irak att förändra något?

Kommer påvens vädjan om att "få slut på våldet i Irak" att stoppa brutaliteten? Eller kommer orden snabbt eka ut i glömska tills hans predikan nästa söndag? Påven har vädjat tidigare utan att få något gensvar.

Visade USA's regering tillräckligt mycket angelägenhet att snabbt och aktivt leta efter ärkebiskopen Rahho medan han kämpade för sitt liv i händerna på sina kidnappare? Tydligt var inte den uttalade vädjan och kraven tillräckligt starka för att få den amerikanska regeringen att omedelbart agera medan ärkebiskopen hölls mot en lösensumma. Men vad hade hänt om det var en amerikan, europé eller israel som hade kidnappats? Hade världen reagerat annorlunda då?

Ensamma och övergivna minskar den assyriska kristna nationens möjligheter att försvara sig mot daglig terror. Obeväpnade och isolerade kan inte det här folket slåss mot den extrema terrorismen som riktats mot dem. De systematiska våldsamma attackerna har förvandlats till ett fullskaligt folkmord mot assyrierna, det infödda folket av Irak som inkluderar kaldéer, syrianer och andra olika kristna benämningar.

Med miljontals dollar som lagts på kriget mot Irak med det sofistikerade krigsmaskineriet har USA inget grepp om konflikten som brutit ut på slagfälten i Irak sedan 2003. Hur ska då en obeväpnad och försvarslös minoritet utan tillgångar eller vapen kunna överleva under dessa förutsättningar?

Efter mer än fyra års medvetet riktade attacker mot den kristna befolkningen i Irak verkar det finnas en "tillfällig vrede" till följd av mordet på en ärkebiskop. Men om och om igen har vi sett början av den "tillfälliga vreden" som inte drivits fram hela vägen. Den 11 oktober 2006 halshöggs och lemlästades Fr. Paulos Eskandar, en syrisk ortodox präst. Det brottet borde ha varit tillräckligt för att fånga världens uppmärksamhet och föra med sig förändring i hur kristna i Irak behandlas.

Men hur länge kommer dessa orättfärdiga handlingar tillåtas att fortgå? Nu när ärkebiskop Rahho har begravts, kommer även han att blekna från minnet av andra som var före honom? Eller kommer den "tillfälliga vreden" att fortsätta länge och högljutt nog för att goda människor i världen ska ta en mer aktiv roll i att rädda en nation från utrotning? Kommer president Bush ha mod nog att ta av sig skyggglapparna eller kommer han fortsätta snubbla i mörkret till sin sista dag som president?

Med varje attack mot kristna i Irak ställer jag frågan "Har vi nått bristningsgränsen? Kommer det någonsin en vändpunkt för assyrierna?" Jag finner oftast svaret när jag ser hur berättelserna tynar bort. Naturligtvis är mordet på ärkebiskop Rahho tragiskt, men det är inte på något sätt ett unikt fall och bör inte överskugga det systematiska mördandet av otaliga andra oskyldiga kristna i Irak.

I juni 2006 blev jag inbjuden till Capitol Hill att vittna framför den amerikanska regeringen, om förföljelsen av assyrier i Irak sedan 2003. Det fanns ett löfte om hopp i luften. Jag vittnade om den "tillfälliga vreden" för medlemmar ur

kongressen och mitt vittnesmål rörde bland annat ombudet Betty McCollum till tårar.

Den "tillfälliga vreden" räckte tillräckligt länge för att få kongressmannen Christopher Smith att besöka Irak, möta kristna assyrier och för att överlämna min rapport till amerikanska tjänstemän i Irak. Jag har sen dess väntat på att han ska leva upp till löfte när han sa:

"Jag tackar dig för ditt kraftfulla vittnesmål. Jag vill att du ska veta att vi med ditt vittnesmål vill föra fram detta till vår egen regering och andra koalitionspartners, speciellt irakierna. Ditt vittnesmål kommer att användas, det lovar jag dig, för att försöka ställa saker till rätta."

Men trots att de vidriga illdåden som begåtts mot kristna assyrier och mitt vittnesmål om dem i Washington så har det inte minskat våldsbrotten mot assyrier i Irak. Tvärtom, brutaliteten har ökat till en ostoppbar hysteri medan västvärlden fortsätter blunda. Löftet om hopp försvann.

Från 2003 till 2008 har 48 kyrkor attackerats, bombats, bränts och förstörts. I januari 2008 utfördes sju koordinerade attacker mot kyrkor och kloster. Assyriska barn, munkar och nunnor halshuggna och styckade, assyrier kidnappade, hållna mot lösensummor och mördade. Unga assyriska pojkar korsfästa; kvinnor och unga flickor våldtagna, Assyriska män och pojkar torterade och spädbarn brända till döds. Assyrier har hotats och skrämts. Mark och egendom har konfiskerats. Företag har förstörts. Påtvingad migration från Irak som vid en punkt räknades till 2,000 assyrier varje dag. Muslimer som levererar hot om att konvertera till islam eller dö. Assyrierna i Irak, den här lilla nationen har fortsatt leva fridfullt, tålmodigt och tolerant. De har blivit vittnen till sitt egna förfall genom en etnisk rensning med USA:s och koalitionen fulla vetskap, som blir tysta medhjälpare till de här brotten.

Dagens assyriska folkmord påminner mycket om det assyriska folkmordet mellan 1914-1918 i Ottomanska riket och nordvästra Iran där två tredjedelar av den nationen utrotades och även då fanns det gott om tysta medhjälpare till dessa brott.

Sen befrielsen av Irak har hundratusentals assyrier som tidigare var produktiva medborgare av samhället i sitt hemland Irak nu blivit flyktingar, strandsatta och övergivna i Syrien, Libanon och Jordanien. Tidigare drev de företag, hade hem, samhällen, skolor och kyrkor. Idag lever de i total fattigdom, övergivna utan hopp medan de möter avvisning från länderna de befinner sig i.

Kongressmannen Donald Paynes kommentar till mig den 30 juni 2006 löd: "Ibland snurrar rättvisans kugghjul sakta." I assyriernas fall verkar det som att rättvisans hjul stannat helt och hållet.

I juni 2007, ett år efter mitt vittnesmål, godkände den amerikanska kongressen 10 miljoner dollar som skulle gå till hjälpandet av minoriteterna i norra Irak, nämligen de kristna assyrierna. Jämfört med förstörelsen som USA:s invasion

orsakat assyrierna i Irak så är detta ett enkelt plåster som ska försöka täcka upp ett mycket djupare, mer allvarligt problem.

Budskapet om "Försvinn eller dö" som regelbundet lämnas till assyrierna i Irak av muslimerna är en daglig påminnelse om instabiliteten som USA har skapat för den kristna nationen. Om inte en omedelbar plan sätts i verket för att etablera en assyrisk administrerad region i Irak med polisstöd, så kommer den här forna civilisationen tveklöst försvinna.

Bara faktumet att USA, ett kristet land, attackerade Irak sågs det som en attack mot islam. De kristna assyrierna och andra religiösa benämningar har sen dess blivit måltavlor för vedergällning mot de västerländska kristna invaderarna. USA:s ovilja att hjälpa de kristna minoriteterna i Irak kanske bottnar i det enkla faktumet att muslimska irakier skulle se det som att USA "hjälpes en av dem". Kan detta vara en av anledningarna till varför den amerikanska regeringen väljer att inte hantera den här pinsamma katastrofen?

De kristna i Irak startade inte kriget i Irak. Idag står de i skottlinjen medan USA fortsätter undvika de mänskliga tragedierna av folkmordet som de är direkt ansvariga för sen president Bush beordrade de första attackerna mot Irak. Deras handlingar är inget annat än oansvariga. Varför ska assyrierna betala priset för det här kriget med så många förluster?

Som en amerikansk medborgare och som assyrier är jag rasande över hjärtlösheten av min regering för situationen de försatt min assyriska nation i. Innan de vill fortsätta bete sig som om det inte finns något problem och innan de tvättar sina händer rena från det totala kaoset de har skapat i mellanöstern så måste de träna och beväpna de kristna assyrierna så att de kan stå emot och slåss mot de dagliga attackerna. Det är även mycket viktigt att USA och den irakiska regeringen omedelbart hanterar den assyriska frågan på samma sätt som de gjorde för kurderna 1991, genom att skapa en "assyrisk frizon". Med hjälp av FN kan utvecklingen av den här regionen sakta börja och kanske kan assyrier till slut återigen bli en framgångsrik nation på egen hand, precis som kurderna.

Skriven av Rosie Malek-Yonan & översatt av Emil Brikha